ଆମ ପରିତ୍ରାଣର ମହାନତା

ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦତ୍ତକ, ପୁତ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତ, ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ

ଦକ୍ଷିଣ ଏସିଆ ପାଇଁ ଜୁମ୍ ସଭା - ଜୁଲାଇ 3, 2026
ଆମ ପରିତ୍ରାଣର ମହାନତା ବିଷୟରେ ଶେଷ ଅଧିବେଶନ

ମୁଖ୍ୟ ପାଠ୍ୟ	ଗଳାତୀୟ 4:3-7; ଯୋହନ 1:12; ରୋମୀୟ 8:14-17
ମୁଖ୍ୟ ସତ୍ୟ	ଆମ ପରିତ୍ରାଣର ମହାନତା ଏଥିରେ ଦେଖାଯାଏ: ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଦେବତା ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ଆମକୁ ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଭାବରେ ଦତ୍ତକ ନେଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଇଛନ୍ତି ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମେ ତାଙ୍କୁ ପିତା ଭାବରେ ଜାଣିପାରିବୁ।
ମୁଖ୍ୟ ବାକ୍ୟ	ଆମେ କୃପାରେ, ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା, ପୁତ୍ରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ, ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସୁଛୁ।
ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ	ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ଦେବତାଙ୍କ ସହିତ ତାଙ୍କର ନୂତନ ସମ୍ପର୍କରେ ଆନନ୍ଦ କରିବାକୁ, ଏବଂ ଦାସମାନଙ୍କ ପରି ନୁହେଁ, ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପରି ବଞ୍ଚିବାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା।

ଆଜି ଆମେ ଆମ ପରିତ୍ରାଣର ମହାନତା ବିଷୟରେ ଆମର ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଚାଲୁ ରଖୁଛୁ, ଏବଂ ଏହି ଅଧିବେଶନରେ ଏହାକୁ ଶେଷ କରୁଛୁ। ଏହି ଶେଷ ଅଧିବେଶନରେ, ଆମେ ଆମ ତାରକା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତା ଦେବତାଙ୍କ ସହିତ ଆମର ନୂତନ ସମ୍ପର୍କ ବିଷୟରେ ସାବଧାନରେ ଭାବିବା ଉଚିତ।

ଦୟାକରି ଆପଣମାନେ ଆପଣଙ୍କ ବାଇବେଲକୁ ଗଳାତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ 4ରେ ଖୋଲନ୍ତୁ। ଆମେ ଗଳାତୀୟ 4:3-7 ପଢ଼ି ଆରମ୍ଭ କରିବୁ।

ଆରମ୍ଭ ପ୍ରାର୍ଥନା

ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତା, ଆମେ ଆମର ମହାନ ପରିତ୍ରାଣରେ ଆନନ୍ଦ କରି ତୁମ ନିକଟକୁ ଆସୁଛୁ। ତୁମେ ଆମକୁ କେଉଁଠାରେ ପାଇଥିଲ — ପାପରେ ହରାଇଯାଇଥିବା — ସେଥିକୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କର। ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ, ଆମକୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ, ଏବଂ ନିତ୍ୟଜୀବନର ଦାନ ଦେବାକୁ ତୁମକୁ କେତେ ମୂଲ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଲା, ତାହା କେବେ ଭୁଲିବାକୁ ଦିଅନି।

ଆମେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛୁ ଯେ ତୁମ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କୁ, ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ, ଜାଣିବାର ଏହି ସୁଯୋଗ ଓ ସୁବିଧା ଆମକୁ ସ୍ଥିର କରୁ, ନିଶ୍ଚିତ କରୁ, ଦୋଷବୋଧ କରାଉ, ଏବଂ ଉତ୍ସାହିତ କରୁ। ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୁମ ହୃଦୟ ଆମକୁ ଦେଖାଇଥିବାରୁ, ଏବଂ ତୁମ ଦୟା ଓ କୃପା ଆମ ପ୍ରତି ପ୍ରସାରିତ କରିଥିବାରୁ ଆମେ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଛୁ। ଯୀଶୁଙ୍କ ନାମରେ ଆମେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛୁ। ଆମେନ।

ପରିଚୟ: ପରିତ୍ରାଣ ଆମକୁ ଏକ ନୂତନ ସମ୍ପର୍କରେ ଆଣେ

ନୂତନ ନିୟମର ଏହି ଅଂଶରେ, ଗଳାତୀୟ ଆମକୁ ଶିଖାଏ ଯେ ଆମେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଆମର ନିଜ ତାରକା ଭାବରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଦେବତାଙ୍କ ପରିବାରରେ କିପରି ଦତ୍ତକ ସନ୍ତାନ ହେଉଛୁ।

ପରିତ୍ରାଣ କେବଳ କ୍ଷମା ନୁହେଁ। ପରିତ୍ରାଣ କେବଳ ଦଣ୍ଡରୁ ଉଦ୍ଧାର ନୁହେଁ। ପରିତ୍ରାଣ କେବଳ ପାପରୁ ମୁକ୍ତି ନୁହେଁ। ଏହି ସବୁ ସତ୍ୟ; କିନ୍ତୁ ପରିତ୍ରାଣ ଆମକୁ ସ୍ୱୟଂ ଦେବତାଙ୍କ ସହିତ ଏକ ନୂତନ ପରିବାରିକ ସମ୍ପର୍କରେ ମଧ୍ୟ ଆଣେ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କାରଣରେ, ବିଶ୍ୱାସୀ ପାଇଁ ଦେବତା ଆଉ ଦୂରରେ ନାହାନ୍ତି। ସେ ଆମ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତା। ଆମେ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଅଜଣାମାନଙ୍କ ପରି ଯାଉନାହୁଁ। ସେ ବୋଧହୁଏ ଶୁଣିବେ ବୋଲି ଆମେ ଆଶା କରି ଯାଉନାହୁଁ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ, ଆମେ ସେହି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପରି ଆସୁଛୁ ଯେମାନେ ସ୍ୱାଗତ ପାଇଛନ୍ତି, ମୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଦତ୍ତକ ହୋଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପାଇଛନ୍ତି।

I. ପୁତ୍ର ସମୟର ପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ଆସିଲେ

ଗଳାତୀୟ 4:4 କହେ ଯେ ଦେବତା ତାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ "ସମୟର ପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ" ପଠାଇଲେ। ଏହାର ଅର୍ଥ, ଦେବତା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ସଠିକ ସମୟରେ ଜଗତକୁ ପଠାଇଲେ — ସେ ଜାଣୁଥିଲେ ଯେ ସେହି ସମୟ ଠିକ୍।

ଆପଣ ଓ ମୋ ପାଇଁ, ସେଥି ଦୁଇ ହଜାର ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ପୂର୍ବର କଥା। କିନ୍ତୁ ଦେବତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଦେରୀ ନଥିଲା, ଏବଂ ଆଗୁଆ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା। ଏହା ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ଥିଲା। ଦେବତା ସଦା ତାଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିକୁ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରିବାକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି; ଏବଂ ସମୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପରେ ସେ ତାଙ୍କ ନିଜ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ।

ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗର୍ଭଧାରଣ ହେଲେ, କୁମାରୀ ମରିୟମଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ନେଲେ, ଏବଂ ଆମର ମାନବ ଦେହ ଧାରଣ କଲେ। ସେ ସତ୍ୟରୂପେ ମନୁଷ୍ୟ ହେଲେ, ତଥାପି ସେ ସତ୍ୟରୂପେ ଦେବତା ହିଁ ରହିଲେ।

ଯୀଶୁ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଥିଲେ, ଯଦି ସେମାନେ ଦେବତା କିପରି ଅଟନ୍ତି ତାହା ଜାଣିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖନ୍ତୁ। ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଦେଖିବା ମାନେ ପିତାଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶିତ ଭାବରେ ଦେଖିବା। ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦେବତା ବିଷୟରେ କେବଳ କହିବାକୁ ଆସିନଥିଲେ; ସେ ଆମକୁ ଦେବତାଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ।

ଏହା ଆମ ପରିତ୍ରାଣର ମହାନତାର ଏକ ଅଂଶ: ଦେବତା କେବଳ ଏକ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତକୁ ପଠାଇନଥିଲେ। ସେ କେବଳ ଆଉ ଜଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାକୁ ପଠାଇନଥିଲେ। ସେ ତାଙ୍କ ନିଜ ନିତ୍ୟ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ।

II. ପୁତ୍ର ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଆସିଲେ

ଗଲାତୀୟ 4:5 କହେ ଯେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ "ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅଧୀନ ଥିବାମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ" ଆସିଲେ। "ମୁକ୍ତ କରିବା" ବା "ବିମୋଚନ" ପରିତ୍ରାଣ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଜୀବନକୁ ବୁଝିବାରେ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିଶେଷ ଶବ୍ଦ।

ମୁକ୍ତ କରିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି — କେହି ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ସ୍ୱାଧୀନ କରିବା ପାଇଁ ମୂଲ୍ୟ ଦିଏ। ଏହା ଋଣ ଶୋଧ କରିବା, ଦାସତ୍ୱକୁ ଭାଙ୍ଗିବା, ଏବଂ ବନ୍ଦୀକୁ ଛାଡ଼ିଦେବା ବିଷୟକୁ କହେ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ, ଆମେ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଶାପ ତଳେ ଥିଲୁ। ଏହାର ଅର୍ଥ, ଆମେ ଦେବତାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଭଙ୍ଗ କରିଥିଲୁ। ଆମେ ପାପୀ ଥିଲୁ। ଆମେ ଦେବତାଙ୍କ ମହିମାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲୁ। ଆମେ ଦେବତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦୋଷୀ ଥିଲୁ, ଏବଂ ନିଜେ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଅସମର୍ଥ ଥିଲୁ।

ଆମେ ନିଜ ପାପର ଦାସ ଥିଲୁ। ଆମେ ମିଥ୍ୟାର ପିତା ଶୟତାନଙ୍କ ଅଧୀନ ଥିଲୁ। ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଦରକାର ମୂଲ୍ୟ ଆମ ପାଖରେ ନଥିଲା।

କିନ୍ତୁ ସୁସମ୍ବାଦ ଏହା: ଏକଜଣ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲେ। ଏକଜଣ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଠିକ୍ ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା। ଏକଜଣ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କରିପାରୁଥିଲେ। ସେ ହେଲେ ଆମର ତାରକା, ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ।

ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜକୁ ଦେଇ ମୂଲ୍ୟ ଶୋଧ କଲେ। ସେ ଆମର ଦୋଷକୁ ନିଜ ଉପରେ ନେଲେ। ସେ ଆମ ସ୍ଥାନରେ ମରିଲେ। ସେ ବିଜୟରେ ପୁନରୁତ୍ଥିତ ହେଲେ। ତାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ, ଆମେ ଦାସତ୍ୱରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ପରିତ୍ରାଣର ସ୍ୱାଧୀନତାରେ ଆଣାଯାଇଛୁ।

ଏହା ଛୋଟ ପରିତ୍ରାଣ ନୁହେଁ। ଏହା ହାଲୁକା କଥା ନୁହେଁ। ଦେବତାଙ୍କ ନିତ୍ୟ ପୁତ୍ର ଆମକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ଦେଲେ।

III. ପିତା ଆମକୁ ତାଙ୍କ ପରିବାରରେ ଦତ୍ତକ ନେଲେ

ଗଲାତୀୟ 4:5 ଆଗକୁ କହେ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କଲେ "ଯେଣ୍ଟୁ ଆମେ ପୁତ୍ରତ୍ୱର ଦତ୍ତକ ପାଇବା।" ଦେବତା କେବଳ ଆମକୁ ଦାସତ୍ୱରୁ ଉଦ୍ଧାର କଲେ ନୁହେଁ। ସେ ଆମକୁ ତାଙ୍କ ପରିବାରରେ ଆଣିଲେ।

ଏହି କାରଣରେ ଯୋହନ 1:12 ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ଦୟାକରି ଯୋହନ ଅଧ୍ୟାୟ 1କୁ ଖୋଲି ପଦ 12 ପଢନ୍ତୁ।

ଏହି ପଦ ଆମର ଦତ୍ତକର ଅଧିକାର ଓ ମାଧ୍ୟମ — ଦୁହିଁକୁ ଦେଖାଏ। ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଆମକୁ ଦେବତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ କରିବାର ଅଧିକାର ଅଛି। କିନ୍ତୁ ପଦ ଆମକୁ ଏହା କିପରି ଘଟେ ସେଥି ମଧ୍ୟ କହେ: "ଯେତେଜଣ ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ," ଅର୍ଥାତ୍ ଯେମାନେ ତାଙ୍କ ନାମରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି — ତାଙ୍କୁ ନିଜ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷ ତାରକା ଭାବରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା। ଏହାର ଅର୍ଥ ପାପରୁ ଫେରିବା ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଭରସା କରିବା। ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି — ଦେବତା ତାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଯେ ପରିତ୍ରାଣର ମାଗଣା ଦାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ବିଶ୍ୱାସରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା।

ଅନ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରପଦମାନେ ଏହି ସମ ସତ୍ୟକୁ ଏଭଳି ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ: ଆମେ କୃପାରେ, ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା, ରକ୍ଷା ପାଇଛୁ। ଏଗୁଡ଼ିକ ଭିନ୍ନ ପରିତ୍ରାଣ ନୁହେଁ। ଏଗୁଡ଼ିକ ବାଇବେଲ ଆମକୁ ଦେବତାଙ୍କ ସେଇ ଏକ ଗୌରବମୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବୁଝିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟ।

କୃପାରେ, ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା, ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଛୁ। ତାଙ୍କ ନାମରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି, ଆମେ ଦେବତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ କରାଯାଉଛୁ। ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଆମକୁ ଦେବତାଙ୍କ ପରିବାରରେ ଆଣିବାର ଅଧିକାର ଓ ଶକ୍ତି ଅଛି।

ଏହା ଆମ ପରିତ୍ରାଣର ମହାନତା: ଆମେ କେବଳ କ୍ଷମା ପାଇଥିବା ଅପରାଧୀ ନୁହେଁ; ଆମେ ପ୍ରିୟ ସନ୍ତାନ କରାଯାଇଛୁ। ଆମେ କେବଳ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଦାସ ନୁହେଁ; ଆମେ ଦେବତାଙ୍କ ପୁଅ ଓ ଝିଅ ଭାବରେ ଦତ୍ତକ ହୋଇଛୁ।

IV. ଆତ୍ମା ଆମର ନୂତନ ସମ୍ପର୍କକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରନ୍ତି

ଏବେ ଗଳାତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ 4କୁ ଫେରନ୍ତୁ ଏବଂ ପଦ 6 ପଢନ୍ତୁ।

କୃପାରେ, ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା, ଆମେ ଦେବତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବାରୁ, ଦେବତା ଏହି ନୂତନ ଆତ୍ମିକ ସମ୍ପର୍କକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରନ୍ତି। ଆମ ପିତା ଦେବତା ତାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଆମ ହୃଦୟରେ ପଠାନ୍ତି।

ଆତ୍ମା କହି ଡାକନ୍ତି: "ଆବ୍ବା, ପିତା।" ଏହି ବାକ୍ୟ ଆମକୁ ଏହି କଥା ବୁଝାଏ — ଆମେ ଏବେ ଦେବତାଙ୍କ ସହିତ ନିକଟତା, ପ୍ରବେଶାଧିକାର, ଏବଂ ପରିବାରିକ ସମ୍ପର୍କ ପାଇଛୁ।

"ଆବ୍ବା" ହେଉଛି ସେଇ ଶବ୍ଦ ଯାହା ଏକ ଶିଶୁ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କୁ ଡାକିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରେ। ଏହା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମ୍ପର୍କ, ନିକଟତା, ଏବଂ ନିଜ ପଣର କଥା କହେ। "ପିତା" ଶବ୍ଦ ସେଇ ସମ ସତ୍ୟକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରେ ଏବଂ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ। ଏହି ଦୁଇ ଶବ୍ଦ ଏକାସାଥି ଏହି ନୂତନ ସମ୍ପର୍କର ଗଭୀରତା ଓ କୋମଳତାକୁ ଆମକୁ ଅନୁଭବ କରାଏ।

ବିଶ୍ୱାସୀ ଏବେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଦୂରରେ ଥିବା ଏକ ଶକ୍ତି ଭାବରେ ନୁହେଁ, ପିତା ଭାବରେ ଜାଣେ। ସେ କେବଳ ଆମ ଉପରେ ଥିବା ଦେବତା ନୁହେଁ; ସେ ସେହି ପିତା ଯିଏ ତାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଆମକୁ ନିକଟକୁ ଆଣିଛନ୍ତି।

ଏହା ଦେବତାଙ୍କୁ କମ୍ ପବିତ୍ର କରେନାହିଁ। ଏହା ତାଙ୍କୁ ସାଧାରଣ କରେନାହିଁ। ଏହା ତାଙ୍କୁ ଛୋଟ କରେନାହିଁ। ଏହା ତାଙ୍କ କୃପାକୁ ଅଧିକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କରେ। ପବିତ୍ର ଦେବତା ମୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ପାପୀମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ନିଜ ପରିବାରରେ ଆଣିଛନ୍ତି।

ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଆମକୁ ଏହି ବିଶେଷ ସମ୍ପର୍କକୁ ବୁଝିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି। ସେ ବିଶ୍ୱାସୀର ହୃଦୟରେ ନିଶ୍ଚିତ କରନ୍ତି: ତୁମେ ଦେବତାଙ୍କର। ତୁମେ ବାହାରେ ନୁହଁ। ତୁମେ ଅଜଣା ନୁହଁ। ତୁମେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଛ, ଦତ୍ତକ ହୋଇଛ, ଏବଂ ସ୍ୱାଗତ ପାଇଛ।

V. ଆମେ ଆଉ ଦାସ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସନ୍ତାନ ଓ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ

ଗଳାତୀୟ 4:7 କହେ ଯେ ଆମେ ଆଉ ଦାସ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସନ୍ତାନ। ଯଦି ଆମେ ସନ୍ତାନ, ତେବେ ଆମେ ଦେବତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ମଧ୍ୟ।

ଏହାର ଅର୍ଥ ଆମ ପାଖରେ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଛି। ସେହି ଉତ୍ତରାଧିକାରର ଏକ ଅଂଶ ହେଉଛି — ଦେବତା ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ନିତ୍ୟତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାଣିବା। ଏହା ସ୍ୱୟଂ ଦେବତାଙ୍କୁଠାରୁ ଆସୁଥିବା ଉତ୍ତରାଧିକାର। ଏହା ଅବିନାଶୀ। ଏହା ନିତ୍ୟ। ସମୟ, ଦୁଃଖ, ନିର୍ଯାତନା, କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁ ଏହାକୁ ନଷ୍ଟ କରିପାରେନାହିଁ।

ଏହି କାରଣରୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଜୀବନକୁ ଛୋଟ କିମ୍ବା ସାଧାରଣ କଥା ଭାବରେ ନେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଆମେ ଦେବତାଙ୍କ ନିତ୍ୟ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଓ ତାଙ୍କୁ ଭରସା କରିବାକୁ ଡାକାଯାଇଛୁ — ସେ ଆମକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ଦେଲେ।

ଏବେ ଗଳାତୀୟ 4ରେ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ଥାନ ରଖନ୍ତୁ ଏବଂ ରୋମୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ 8କୁ ଫେରନ୍ତୁ। ଆସନ୍ତୁ ରୋମୀୟ 8:14-17 ପଢିବା।

ରୋମୀୟ 8:14 କହେ ଯେ ଯେତେଜଣ ଦେବତାଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚାଳିତ, ସେମାନେ ଦେବତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ। ଏହା ଆମକୁ ସୁବିଧା ଓ ଦାୟିତ୍ୱ — ଦୁହିଁକୁ ଦେଖାଏ।

ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚାଳିତ ହେବା ଏକ ସୁବିଧା। ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଆମର ଦାୟିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଜୀବନ ଏମିତି ଏକ ସାଧାରଣ ସମ୍ପର୍କ ନୁହେଁ, ଯେଉଁଥିରେ ସୁବିଧା ଥିଲେ ମାତ୍ର ଆମେ ଦେବତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁ, ଏବଂ କଷ୍ଟ ଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉ।

ଦେବତା ଆମର ଆତ୍ମିକ ବୃଦ୍ଧି ଓ ପକ୍ୱତାକୁ ଚାହାନ୍ତି। ପ୍ରତିଦିନ, ଆମେ ଦେବତାଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ସମୟରେ, ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହିତ ଆମର ସମ୍ପର୍କର ସତ୍ୟତା ଅଧିକ ସୁଦୃଢ଼ ହୁଏ।

VI. ଗଲାତୀୟ ଓ ରୋମୀୟ ଏକାସାଥି: ଆତ୍ମା ଡାକନ୍ତି, ଏବଂ ଆମେ ଡାକୁଛୁ

ଗଲାତୀୟ 4ରେ ଆମକୁ କୁହାଯାଏ ଯେ ଦେବତା ତାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଆମ ହୃଦୟରେ ପଠାଇଲେ, ଏବଂ ଆତ୍ମା ଡାକନ୍ତି: "ଆବ୍ବା, ପିତା।"

ରୋମୀୟ ୫ରେ ଏହି ସମ ସତ୍ୟକୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ଜୋର ସହିତ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରାଯାଏ। ରୋମୀୟ କହେ ଯେ ଆମେ ଦତ୍ତକର ଆତ୍ମା ପାଇଛୁ, ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଡାକୁଛୁ: "ଆବ୍ବା, ପିତା।"

ଏହି ଦୁଇ ପାଠ୍ୟ ଏକାସାଥି ଆମକୁ ଦେଖାଏ — ଦେବତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଆମଭିତରେ, ଏବଂ ଆମର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ତାଙ୍କ ପ୍ରତି। ଆତ୍ମା ବିଶ୍ୱାସୀର ହୃଦୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି, ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସୀ ସତ୍ୟରୂପେ ଦେବତାଙ୍କୁ ପିତା ବୋଲି ଡାକେ।

ଆମେ ଦେବତାଙ୍କ କୃପା ଓ ଦୟାରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ପାଇଛୁ। ଆମେ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷତା ଦ୍ୱାରା ଦେବତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହେବା ପାଇଁ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପାଇନାହୁଁ। ଆମେ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପାଇଛୁ କାରଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଦେବତା ଆମକୁ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଓ ଝିଅ କରିଛନ୍ତି।

କିନ୍ତୁ ଏବେ, ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଭାବରେ, ଆମ ପାଖରେ ଏହି ନୂତନ ସମ୍ପର୍କର ଫଳକୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ସୁବିଧା ଅଛି। ଆତ୍ମା ହୃଦୟକୁ ଚଳାନ୍ତି, ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସୀ କୃତଜ୍ଞତା, ଭରସା ଓ ପ୍ରେମ ସହିତ ଡାକେ: "ଆବ୍ବା, ପିତା।"

VII. ଦେବତାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନେ ଦୁଃଖ ଭୋଗିପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଗୌରବିତ ହେବେ

ରୋମୀୟ ୫:17 ଆମକୁ ସ୍ମରଣ କରାଏ ଯେ ଯଦି ଆମେ ସନ୍ତାନ, ତେବେ ଆମେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ: ଦେବତାଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ। କିନ୍ତୁ ଏହା ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ କହେ ଯେ ଆମେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଦୁଃଖ ଭୋଗୁଛୁ, ଯେଣୁ ଆମେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଗୌରବିତ ହେବୁ।

ଯଦି ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହିତ ଦୁଃଖ ଭୋଗୁଛୁ, ତେବେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଆମେ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀମାନଙ୍କ ଆତ୍ମା ପାଇଁ ଏକ ଆତ୍ମିକ ଯୁଦ୍ଧର ମଧ୍ୟରେ ବଞ୍ଚୁଛୁ। ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପାପ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ଉପରେ ବିଜୟ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ। ଯାହା କେବଳ ସେ କରିପାରୁଥିଲେ, ସେ ତାହା ସମାପ୍ତ କଲେ, ଏବଂ ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଉଠିଗଲେ।

ତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ଓ ଅନୁସରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା, ଆମେ ତାଙ୍କ ଆତ୍ମା ଓ ତାଙ୍କ ସନ୍ନିଧିକୁ ପାଇଛୁ। କିନ୍ତୁ ଜଗତ ତାଙ୍କୁ ଘୃଣା କଲା, କାରଣ ସେ ପାପକୁ ପ୍ରକାଶ କଲେ। ଶାସ୍ତ୍ର ଆମକୁ କହେ ଯେ ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁରେ ଭକ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ଜୀବିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ସେମାନେ ନିର୍ଯାତନା ଭୋଗିବେ।

ଯଦି ଆମେ ଧର୍ମିକତାର କାରଣରେ, ସତ୍ୟର କାରଣରେ, ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାର କାରଣରେ ଦୁଃଖ ଭୋଗୁଛୁ, ତେବେ ଏହି ଦୁଃଖକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱୟଂଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କିତ ବୁଝିବା ଉଚିତ। ବିଜୟୀ ତାରକା ଓ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଜଡିତ ହେବା ଏକ ସମ୍ମାନ।

ରୋମୀୟ ୫:17 ଶିଖାଏ ଯେ ଯଦି ଆମେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଦୁଃଖ ଭୋଗୁଛୁ, ତେବେ ଆମେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଗୌରବିତ ହେବୁ।

ମୋ ଭାଇମାନେ ଓ ଭଉଣୀମାନେ, ଏହି ଜୀବନ, ଏହାର ସମସ୍ତ ଭଲ ଓ ସମସ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହିତ, ସବୁ କିଛି ନୁହେଁ। ଆଗକୁ ଆଉ ଅଧିକ ଅଛି। ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପାଖରେ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଭାବରେ ସମସ୍ତ ଅଧିକାର ଅଛି। କିନ୍ତୁ ସେଇ ପବିତ୍ର ଓ ଧର୍ମୀ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଆମର ଦୋଷକୁ ନିଜ ଉପରେ ନେଲେ, ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ମୂଲ୍ୟ ଶୋଧ କଲେ, ଆମକୁ ସ୍ୱାଧୀନ କଲେ, ଏବଂ ନିତ୍ୟଜୀବନ ଦେଲେ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି, ଆମେ ଦେବତାଙ୍କ ପରିବାରରେ ଦତ୍ତକ ହୋଇଛୁ। ଦେବତା ସ୍ୱୟଂ ଆମ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତା।

ସ୍ମରଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରାୟୋଗିକ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ

1. ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ଭାବରେ, ଆମେ ଆଉ ଦାସମାନଙ୍କ ପରି ବଞ୍ଚିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ

ଦାସ ତ୍ୟାଗ କରାଯିବାର ଭୟରୁ ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରେ। ପୁତ୍ର ପ୍ରେମ, ନିଜ ପଣ, ଏବଂ କୃତଜ୍ଞତାରୁ ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରେ।

ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟ ଆଜ୍ଞାପାଳନକୁ କମ୍ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କରେନାହିଁ। ଏହା ଆଜ୍ଞାପାଳନକୁ ଅଧିକ ଗଭୀର କରେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଆଜ୍ଞାପାଳନ ହୃଦୟରୁ ଆସିବା ଉଚିତ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କରିଥିବାରୁ, ଏହା ପ୍ରେମର ଏକ କୃତଜ୍ଞ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା।

2. ଦେବତାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଭାବରେ ଆମେ ନିଶ୍ଚୟତା ସହିତ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଉଚିତ।

ଆମେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବାବେଳେ, ଦେବତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଅଜଣାମାନଙ୍କ ପରି ଯାଉନାହୁଁ। ଆମେ ବାହାର ଲୋକମାନଙ୍କ ପରି ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରବେଶ ପାଇବାକୁ ଆଶା କରୁନାହୁଁ। ଆମେ ପୁତ୍ରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ, ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସୁଛୁ।

ଦେବତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆମର ପ୍ରବେଶାଧିକାର ଆମର ଯୋଗ୍ୟତା ଉପରେ ଆଧାରିତ ନୁହେଁ। ଏହା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଉପରେ ଆଧାରିତ। ଆମଭିତରେ ବସୁଥିବା ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚିତ କରନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଦେବତାଙ୍କର, ଏବଂ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ପିତା ବୋଲି ଡାକିପାରୁ।

3. ଆମେ ପରିତ୍ରାଣର ମହାନତାରେ ଆନନ୍ଦ କରିବା ଉଚିତ।

ଆମେ ହରାଇଯାଇଥିଲୁ, କିନ୍ତୁ ଦେବତା ଆମକୁ ପାଇଲେ। ଆମେ ଦୋଷୀ ଥିଲୁ, କିନ୍ତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କଲେ। ଆମେ ଦାସ ଥିଲୁ, କିନ୍ତୁ ଦେବତା ଆମକୁ ସନ୍ତାନ କଲେ। ଆମେ ଅଜଣା ଥିଲୁ, କିନ୍ତୁ ଦେବତା ଆମକୁ ତାଙ୍କ ପରିବାରରେ ସ୍ୱାଗତ କଲେ। ଆମ ପାଖରେ ଉତ୍ତରାଧିକାର ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏବେ ଆମେ ଦେବତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ।

ଏହା ଆମ ପରିତ୍ରାଣର ମହାନତା: ପିତା ଏହାକୁ ଯୋଜନା କଲେ, ପୁତ୍ର ଏହାକୁ କିଣିଲେ, ଏବଂ ଆତ୍ମା ଆମ ହୃଦୟରେ ଏହାକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରନ୍ତି।

ଶେଷ ଘୋଷଣା

ଆସନ୍ତୁ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିବା:

> ***ଆମେ କୃପାରେ, ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା, ପୁତ୍ରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ, ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସୁଛୁ।***

ପୁଣି ଥରେ:

> ***ଆମେ କୃପାରେ, ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା, ପୁତ୍ରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ, ଆମଭିତରେ ବସୁଥିବା ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ସମସ୍ତ ତାଙ୍କ ମହିମାରେ ଦେବତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସୁଛୁ। ଏବଂ ଏବେ, ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ, ସେ ଆମ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତା।***

ଦେବତା ପିତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆମର ଏହି ପ୍ରବେଶାଧିକାର, ଆମ ପରିତ୍ରାଣର ମହାନତାକୁ ଏକ ଅଂଶରେ ବୁଝାଏ।